

Когато даже портиера най-после сънъ дълбокъ обхване —
дослушалъ стъпките последни, преминали по коридора —
и като старъ домашенъ плъхъ, едва изпъплилъ до тавана,
заспи тамъ, никому ненуженъ до сутринта, и асансьорътъ . . .

Тогава, ти, сърдце, събрало като въвъ фокусъ чудодееенъ
гнета, шума, лжичитъ остри на този градъ хилядоцвѣтенъ, —
ще доловишъ ли топла дума, усмивка, или пѣснопѣние —
като утеха и надежда въ съня ти кротко да засвѣти?